

Sygn. akt VI Ga 90/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Sędziowie: SO Anna Harmata

SR del. M. Z.(spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z wniosku Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w K.

z udziałem M. B.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej

na skutek apelacji dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego

w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt
V Gzd 12/12

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt VI Ga 90/13

Uzasadnienie postanowienia z dnia 13.06.2013 r.

Wnioskodawca Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. wniósł o orzeczenie względem dłużnika M. B. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej... na podstawie art. 373 ustęp 1 pkt 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, podając w uzasadnieniu, iż uczestnik od 1999 roku prowadzi działalność gospodarczą i na dzień 15.10.2012 r. jego zobowiązania względem Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. wynoszą 604.748,54 zł z tytułu należności podatkowych, a ponadto względem Banku (...) S.A. w kwocie 39.124,41 zł oraz względem ZUS w kwocie 40.596,39 zł, przy czym względem tych dwóch ostatnich wierzycieli najstarsze wierzytelności dotyczą roku 2010.

SR w Krośnie Wydział V Gospodarczy na rozprawie dopuścił dowód z listy zaległości oraz raportu dokumentu podmiotu z dnia 15.10.2012 r. na okoliczność zadłużenia uczestnika M. B., przy czym uczestnik oświadczył, iż nie kwestionuje istniejącego zadłużenia oraz iż w ciągu roku jest w stanie spłacić 500.000,00 zł. Na rozprawie wniósł o oddalenie wniosku.

Postanowieniem z dnia 17.01.2013 r. sygn. akt V Gzd 12/12 sąd rejonowy pozbawił M. B. prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub

pełnomocnika w spółce handlowej, w przedsiębiorstwie państwowej, w spółdzielni, w fundacji lub w stowarzyszeniu na okres 3 lat oraz nakazał ściągnąć od dłużnika na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 100,00 zł tytułem opłaty od wniosku. W uzasadnieniu wyroku sąd ten powołując się na bezsporne między stronami zadłużenie uczestnika względem trzech podmiotów stwierdził, iż dłużnik jest niewypłacalny w myśl art. 11 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ponieważ nie wykonuje swych wymagalnych zobowiązań. Zgodnie art. 21 ust. 1 cyt. ustawy dłużnik obowiązany był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości nie później niż w terminie 2 tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, co nastąpiło co najmniej w 2010 r., zatem zasadnym było w myśl art. 373 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, itd. względem uczestnika na okres 3 lat. Kosztami opłaty od wniosku obciążył dłużnika zgodnie z art. 113 ustęp 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Powyższe postanowienie **apelacją** zaskarżył uczestnik i wniosł:

- o niepozbawianie go prawa prowadzenie działalności gospodarczej, itd. oraz zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawcy kosztów postępowania, ewentualnie:

- uchylenie postanowienia do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji zarzucił, iż orzeczenie zakazu w myśl art. 373 ustęp 1 nie jest obligatoryjne, lecz fakultatywne, a sąd w takim postępowaniu winien ustalić, czy uchybienie w złożeniu wniosku o upadłość było spowodowane brakiem wiedzy dłużnika i nieświadomością. Uczestnik jest prostym rzemieślnikiem i nie zna się na przepisach prawa upadłościowego, zatem brak złożenia wniosku było wynikiem niewiedzy oraz nieświadomości.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniosł o jej oddalenie i uzasadnił, iż dłużnik jest profesjonalnym uczestnik obrotu gospodarczego od 1999 roku i od takiego uczestnika wymaga się podwyższonej staranności działania. Niewiedza o obowiązku złożenia wniosku o upadłość, nieznanomość przepisów prawa świadczy o niedbalstwie dłużnika, niedochowaniu należytej staranności wymaganej od profesjonalisty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika M. B. nie zasługiwała na uwzględnienie. Na wstępie podnieść należy, iż stan faktyczny ustalony przez SR w Krośnie nie był kwestionowany przez skarżącego, okoliczności naprowadzone we wniosku nie były między stronami sporne, a wynika z nich, iż dłużnik M. B. nie reguluje swych wymagalnych zobowiązań w stosunku do 3-ech podmiotów, tj. Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego, ZUS oraz banku (...) S.A. od 2010 r.

Podstawą do ogłoszenia upadłości w myśl art. 11 jest sytuacja, kiedy dłużnik nie spełnia przynajmniej swych dwóch wymagalnych zobowiązań, co ma miejsce w przypadku uczestnika M. B.. Powyższa okoliczność nakazywała mu w myśl art. 21 Prawa upadłościowego i naprawczego złożenie w terminie 2 tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, złożenie wniosku do sądu o ogłoszenie upadłości. Uczestnik M. B. takiego wniosku nie złożył. Przepis art. 373 ustęp 1 pkt 1 uprawniał w takiej sytuacji sąd do orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej względem dłużnika, który ze swej winy nie złożył w w/w terminie wniosku o upadłość, przy czym przy orzekaniu zakazu sąd bierze pod uwagę stopień winy oraz skutki podejmowanych działań, w szczególności obniżenie wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa i rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli. Nieznajomość przepisów prawa, a zwłaszcza przepisów prawa upadłościowego przez przedsiębiorcę stanowi wprost okoliczność świadcząca o winie uczestnika, biorąc pod uwagę, iż działalność gospodarczą prowadzi od dłuższego czasu: ponad 10 lat. Upadłość niewypłacalnego przedsiębiorcy służy ochronie interesów majątkowych wierzycieli, a zatem dłużnik nie może zasłaniać się nieznanomością obowiązków wynikających z tychże przepisów, a zwłaszcza podstawowego, polegającego na terminowym złożeniu wniosku o upadłość, co służy właśnie najpełniejszej ochronie wszystkich wierzycieli tegoż dłużnika, umożliwiając im zaspokojenie swych wierzytelności oraz nie pogłębianiu zadłużenia dłużnika. Zważyć przy tym należy, iż sąd I instancji, orzekając taki zakaz, ustalił go na okres najkrótszy, jaki ustawa przewiduje, tj. 3 lata. Sąd II instancji miał nadto na względzie przepis art. 377 Ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, który stanowi o negatywnej przesłance orzeczenia zakazu: Nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373, jeżeli postępowanie w tej

sprawie nie zostało wszczęte w terminie roku od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony, w terminie trzech lat od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Skoro stan niewypłacalności uczestnika powstał w 2010 r., co nie było kwestionowane przez dłużnika, a wniosek o orzeczenie zakazu został złożony w dniu 16.10.2012 r., a więc przed upływem 3-letniego terminu, zatem nie zaszła negatywna przesłanka do orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu.